

Адреса подвигу — Красногірка

НІХТО
НЕ ЗАБУТИ,
НІЩО
НЕ ЗАБУТЕ

НАС КЛИЧЕ „СПАРТАК“

Іх мужністю захоплені всі юнаки та дівчата району. Про імена спартаківців з Красногірки тепер знають в кожному селі, в кожній комсомольській та піонерській організації. Прочитавши на сторінках «Молодого комунара» розповідь про подвиг красногірських комсомольців, в кожній організації під час Всесоюзних комсомольських зборів заговорили про «Спартак».

Першими зібралися після уроків учні Красногірської восьмирічної школи. Перед ними виступила колишній член підпільної комсомольської організації «Спартак» Ганна Амбросіївна Дабіжа, яка нині вчителькою у своєму селі. Вона згадала про друзів-спартаківців, про їх героїзм і вірність Вітчизні. Завуч школи Катерина Авраміївна Дабіжа теж у ті грізні роки була серед спартаківців. І сьогодні її слово звернене до комсомольців та піонерів:

— Ви дізналися про підпільну діяльність Марії Іванівни Малої, Михайла Громова, Люби Римар, Сави Самчишиної. Кожен з нас з доброю заздрістю згадує ці імена. Але ще є багато невідомого з життя цих мужніх комсомольців. І ми маємо відкрити сповна сторінки їх подвигу.

Виступаючи на комсомольських зборах, секретар комсомольської організації школи Валентина Висхребенцева від імені своїх друзів заявила, що юнаки та дівчата Красногірки завжди і всюди будуть наслідувати приклад спартаківців, щоб примножити їх подвиг.

— Вони були ще зосім юні. — сказав на зборах учень 6 класу Василь Кешман. — А зробили багато. Як хочеться бути схожими на таких людей, котрі не шкодували свого життя заради того, щоб було щастя на нашій землі!

А увечері в Красногірському клубі зібралися комсомольці третього відділку колгоспу «Україна». Перед ними виступив секретар парткому колгоспу «Україна» М. Д. Кирилюк, голова Красногірської сільської Ради П. П. Бойко, директор Красногірської восьмирічної школи В. А. Журба, молоді трудівники села. Комуністи й комсомольці з теплою гордістю говорили про своїх односельців, які в грізні роки фашистської окупації чинили опір ворогові. Хлібороби села висловили вдячність за першу публікацію про спартаківців Красногірки. А комсомольці почали пошук нових матеріалів про них.

Л. УШАКОВ,
перший секретар Голованівського райкому
комсомолу.

СВІТЛІ ОБРАЗИ ЛЮБОВІ РИМАР, МИХАЙЛА ГРОМОВОГО...

Коли ми вирушаємо в походи «Шляхами слави батьків», то завжди з хвилюванням чекаємо зустрічей з колишніми фронтовиками. Біля обелісків героїв-визволителів слухаємо розповіді про героїзм радянських воїнів, і ми горді, що у нас були такі мужні батьки і діди. І їхня бойова слава стає нам світлом у житті.

Готуючись до 30-річчя Перемоги, комсомольці і піонери школи прагнуть зібрати якнайбільше матеріалів про подвиги визволителів. Окремими загонами вони побували в Корсуні — Шевченківському, в селі Підлісному, йшли партизанськими стежками Чорного лісу. Піонерська дружина школи носить ім'я нашого земляка Героя Радянського Союзу Юрія Глібка. Про його життя хочеться знати все...

І ось ми дізналися, що в роки минулої війни в селі Красногірці Голованівського району діяла підпільна комсомольська організація «Спартак». Про мужність і стійкість сільських комсомольців, які не скорилися в боротьбі з німецько-фашистськими загарбниками, нам розповів письменник Віталій Логвиненко. Потім всі разом перечитували газету «Молодий комунар», яка

відкриває сторінки подвигу спартаківців Красногірки. І тепер поряд з Олександром Матросовим, Зосем Космодем'янським, Олегом Кошовим перед нами постають Михайло Громовий, Любов Римар, Олімпіада Ястремська та їх друзі. Так, вони були вірними синами і дочками рідної Вітчизни. Їх стійкість перед ворогами, їх боротьба теж стає зорею, до якої ми линемо своїми серцями.

І вже ми знову збираємося в дорогу. Тепер — до Красногірки. Вирішили налагодити шефські зв'язки з комсомольською організацією та піонерською дружиною місцевої школи, хочемо побачити свідків тих подій. Може, і нам пощастить продовжити літопис про вірність «Спартак». Бути причетними до цього — для нас також гордість, як і для тих, хто тепер сидить за партами Сави Самчишиної чи Наталки Тиховської...

І коли в день свята прийдемо до обеліска Слави, пам'ятатимемо про спартаківців. Бо їх імена не можна забути, нас хвилює їх мужність, їх вірність рідній Вітчизні.

С. ТИМОШИН,
секретар комсомольської організації СШ
№ 13 м. Кіровограда.

Йдуть ВСЕСОЮЗНІ КОМСОМОЛЬСЬКІ ЗБОРИ

ДІЛА І ПОМИСЛИ ТОБІ, БАТЬКІВЩИНО!

● ІНІЦІАТИВА:
ЗМАГАЙМОСЯ
ЗА ПРИСВОЄННЯ
МОЛОДІЖНИМ
КОЛЕКТИВАМ
ІМЕН ГЕРОІВ-
КОМСОМОЛЬЦІВ

БУТИ ТРУДОВИМ ПЕРЕМОГАМ

— «Батьківщині, партії — ударну працю, високу якість роботи, відмінне навчання» — такий порядок денний ваших комсомольських зборів. Мені приємно відзначити, що роль комсомольської організації підприємства за роки п'ятирічки значно зросла. Ваші досягнення додавалися до здобутків усього трудового колективу, множили його славу, — говорив у своєму виступі на комсомольських зборах дослідного заводу особливого конструкторського бюро засобів вимірювання мас секретар партійної організації В. Я. Александров. Він назвав прізвища робітників, котрі вже виконали план п'яти років.

І серед них, зокрема, комсомольці В. Корольов та В. Саміщенко. Секретар говорив про ті величні завдання, що їх ставить партія перед молоддю країни, назвав конкретні рубежі завершального року п'ятирічки на підприємстві.

Валентина Кузьменко, секретар комсомольської організації комсомольсько-молодіжної ділянки по збиранню поштових вагів, закликала юнаків і дівчат підприємства, а також всього Ленінського району міста Кіровограда змагатися за присвоєння їх молодіжним колективам імен героїв-комсомольців, що загинули в роки Великої Вітчизняної війни.

— Подвиги славних синів Вітчизни хвилюють серця і кличуть на трудові звершення. Я підтримую почин москвичів і буду працювати в рік славного 30-річчя Перемоги радянського народу над німецько-фашистськими загарбниками під девізом «За себе і за того хлопця». Це покладає на мене велику відповідальність, але думаю, що справлюсь, — гаряче говорить Валерій Барсуков.

Директор заводу М. І. Климовський підкреслив, що в останній рік п'ятирічки завод планує дати Батьківщині додаткової продукції на 1 мільйон карбованців. Він виніс подяку комсомольцям за високопродуктивну працю і висловив впевненість, що Всесоюзні комсомольські збори додадуть юнакам і дівчатам творчої наснаги.

Ю. КУЛИКОВСЬКИЙ,
другий секретар Ленінського
РК ЛКСМУ м. Кіровограда.

ПРАПОР ФЕСТИВАЛЮ ПІДНЯТО

На Кіровоградщині запалав факел республіканського фестивалю сільської художньої самодіяльності. Свої здобутки самодіяльні митці присвячують 30-річчю славної Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні та трудовим подвигам завершального року дев'ятої п'ятирічки.

ПЕРШИМ на старт фестивалю став колгосп «Победа» Кіровоградського району. Тут 18 січня зібралися аматори сцени з усієї області. Село Покровка святково прибрано: барвисті плакати, лозунги, транспаранти, палахкотять прапори Радянського Союзу, лунає музика.

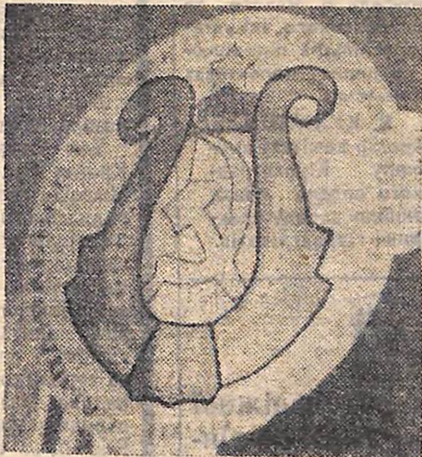
Дванадцять годин дня. Біля Будинку культури зібралися трудівники села, учасники художньої самодіяльності, гості. Звучать фанфари. Свято відкриває голова обласного фестивального організаційного комітету Є. М. Чабаненко. Складають рапорти про готовність до фестивалю завідувачі районними відділами культури. Потім пачальник обласного управління культури Ф. О. Цигульський доповідає голові обласного оргкомітету, що художня

самодіяльність області готова розпочати фестиваль. З привітанням до присутніх звертається секретар партійної організації колгоспу «Победа» В. Г. Медвідь, ветеран праці М. С. Волчков, бригадир слюсарів-складальників Кіровоградського двічі орденпошного заводу «Червона зірка». Герої Соціалістичної Праці О. О. Кошурко. Всі вони говорять про ту велику увагу, яку Комуністична партія і Радянський уряд приділяють розвитку соціалістичної культури, досягненням художньої самодіяльності на Кіро-

воградщині. Лунають звуки піонерських горнів і барабанів. До імпрізованої трибуни крокують піонери. Вони вітають дорослих з початком свята, розповідають про свої успіхи в навчанні, обіцяють продовжити славу батьків.

Під'їжджає машина. Це — військовий гарнізон привезли символічний факел, запалений від Вічного вогню, що горить біля моги-

(Закінчення на 4-й стор.).

НА ВІДКРИТТІ РЕСПУБЛІКАНСЬКОГО ФЕСТИВАЛЮ СІЛЬСЬКОЇ ХУДОЖНЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ НА КІРОВОГРАДСЬКІЙ, що відбувся в селі ПОКРОВСЬКОМУ, виступив самодіяльний народний хор колгоспу «ПЕБЕДА» КІРОВОГРАДСЬКОГО РАЙОНУ. (КЕРІВНИК ХОРУ А. МІДВЕДЬ).

Фото В. КОВПАКА.

ДІЛА І ПОМИСЛИ ТОБІ, БАТЬКІВЩИНО!

СЕМІНАР ПРОПАГАНДИСТІВ

Нещодавно відбувся обласний теоретичний семінар пропагандистів сітки комсомольської політосвіти. Учасники секції «Основи правових знань» побували на Кіровоградському заводі радіовиробів. Тут, у відділі головного технолога, гурток, де вивчають правові норми життя, а-

де Галина Іванівна Мирончук. Багато змістовного й цікавого почерпнули пропагандисти області з бесіди, на якій обговорювали злободенну тему — про працю, дисципліну на виробництві. У жваві дискусії свої міркування висловлювали комсомольці: інженер-технолог Едуард

Лиходід, старший інженер Олег Іващенко, техніки-технологи Валентина Боднар та Валентина Мишкова.

На знімку: під час заняття на заводі радіовиробів.

Фото В. Ковпака.
м. Кіровоград.

Йдуть Всесоюзні комсомольські збори

БРИГАДИ ВІДМІННОЇ ЯКОСТІ

«КОЖНИЙ РОБІТНИК НЕСЕ ОСОБИСТУ
ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ВИГОТОВЛЕНУ
ПРОДУКЦІЮ» — ТАКА ДУМКА
КОМСОМОЛЬЦІВ-АГРЕГАТИВЦІВ

У житті кожної людини, кожного колективу бувають події, що примушують замислитися, поновому подивитись на себе, зробити аналіз кожного прожитого дня. Такою важливою подією для нашої комсомольської організації стало Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу, яке закликала комсомол бути в авангарді всенародного соціалістичного змагання за успішне завершення п'ятирічки.

Нині, коли йдуть Всесоюзні комсомольські збори «Батьківщини, партії — ударна праця, висока якість роботи, відмінне навчання», ми підсумовуємо свої трудові досягнення. А було їх чимало. Достроково, до 20 грудня за-

вод виконав план виробництва продукції 1974 року. Відмінно потрудилися комсомольці. Ще у вересні близько ста молодих виробничників працювали в рахунок 1975 року, 20 комсомольців виконали особисті п'ятирічні плани. Відповідаючи на Звернення ЦК КПРС, комсомольці і молодь зобов'язалися: план завершального року п'ятирічки виконати достроково, до 26 грудня, а п'ятирічний план — до 12 листопада.

Непоганий успіхів добирав наш колектив у підвищенні якості продукції, в освоєнні нового устаткування, прогресивних технологічних процесів. Тепер уже трьом виробам присвоєно державний Знак якості.

Питома вага атестованої продукції у загальному

обсязі випуску 1975 року складе 44 проценти. Чотирьом комсомольсько-молодіжним бригадам доручено випуск виробів із державним Знаком якості. Наше завдання — і далі покращувати продукцію. З цією метою кілька комсомольсько-молодіжних колективів вирішили використати досвід тираспільських швейників — працювати за методом наскрізних бригад відмінної якості, де кожен робітник несе особисту відповідальність за свою операцію. Використовувати надбання тираспільців будемо творчо, тобто брати тільки те, що підходить до умов нашого виробництва, доповнюючи його власними пропозиціями.

Першими на озброєння метод наскрізної бригади відмінної якості взяли комсомольсько-молодіжні бригади В. Чалого та В. Голубовського. Ініціативу тираспільців підхоплюють в інших колективах підприємства.

В. КУХАНІДЗЕ, секретар комітету комсомолу Кіровоградського ордену «Знак Пошани» заводу тракторних гідроагрегатів.

ТУРБОТА—ВИСОКИЙ ВРОЖАЙ

Соціалістичні зобов'язання комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу імені Шевченка Новоукраїнського району (бригадир А. Лубенець, групкомсорг В. Петров).

Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу бригада сірийняла як конкретну програму дій. Обговоривши цей важливий документ, Постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про Всесоюзне соціалістичне змагання працівників сільського господарства за збільшення виробництва і заготівель продуктів землеробства і тваринництва у 1975 році і успішне завершення дев'ятої п'ятирічки», бригада зобов'язується: виробити 35 тисяч гектарів умовної оранки, зекономити пального 37 тисяч кілограмів, середньозмісний виробіток на кожній трактор доведемо до 9 гектарів, річний — до 1855 гектарів умовної оранки.

Повсякчас боротимемося за підвищення врожайності. Зберемо з кожного гектара по 34 центнери зернових, що на площі 1095 гектарів. Виростимо на кожному гектарі по 35,2 центнера озимої пшениці, 27 — ячменю, 19 — гречки, 22 — соняшнику, 45 — зерна кукурудзи, 280 — цукрових буряків.

Борючись за високу культуру землеробства, впроваджуватимемо передові методи роботи, собівартість продукції знизимо проти запланованої на 4 проценти, зміни норми виконуватимемо не менш, ніж на 110 процентів.

Про врожай турбувалися ще з осені. Озими в хорошому стані, площі під весняну сівбу підготували вчасно. Механізатори підвищують свої знання у школі передового досвіду, грунтообробну техніку відремонтували ще до 20 грудня.

Зобов'язання обговорені і затверджені на бригадних зборах.

ПЛАНЕТА „МК“

Звітотді спливає вже шість місяців. Минув і час, коли другий секретар обкому комсомолу Анатолій Новицький, керівник делегації самодіяльного народного ансамблю танцю «Юність» Кіровоградського підінституту, під час поїздки до Кіпру, на урочистому вечорі вручав почесні грамоти ЦК ВЛКСМ кожному з учасників цього колективу, який побував на острові під час вісьмого путчу в липні минулого року.

Та не забули ті події юним кіровоградцям. Вони діяли в складній тодішній обстановці зарубіжної поїздки політичну зрілість, витримку, мужність.

Добрі стосунки між греками і турками на Кіпрі не влаштували імперіалістів. Конфлікт між обидвама був потрібен їм як привід для втручання у внутрішні справи незалежної республіки. Реакційні кола не полишали сподівань розв'язати воєнне кривавих сутичок на острові, використати ці драматичні події в своїх інтересах. Здійснення цих агресивних планів нашою нацією протидія миротворчих сил у всьому світі. Хіба не про це свідчить той факт, що при обговоренні резолюції по Кіпру в ООН ніхто не посмів виступити проти пропозиції СРСР про виведення з острова всіх іноземних військ, про заходи, спрямовані на зміцнення незалежності, суверенітету й територіальної цілісності Республіки Кіпр.

Повернення президента Макаріоса на батьківщину після майже п'ятимісячної вимушеної відсутності має привести до об'єднання всіх патріотичних сил острова в боротьбі за справедливе, мирне і демократичне розв'язання кіпрської проблеми.

А всім присутнім у залі Палацу культури імені Компаніїна і, особливо, учасникам поїздки з ансамблем «Юність» запали в душу слова з тексту грамот: «За мужність, стійкість і витримку, виявлені в період подій на Кіпрі».

НАСТРІЙ делегації піднесений. За ілюмінаторами ТУ-134, винищу сформовані сріблясті повиті хмар і, задивляючись у безмежність простору, кожен діловито вмищувався в кріслі: попереду — п'ять годин польоту.

Василь Сильвестрович Босній, художній керівник «Юності», підвів голову, і, зустрівши заспокійливий погляд керівника делегації Анатолія Новицького, ледь помітно кивнув у відповідь, мовляв, долетимо — побачимо. Для цього, Заслуженого працівника культури УРСР, далекі мандри з ансамблем почалися досить давно, власне, після визнання. Мимохід почав згадувати перші кроки — перші радощі.

Одинадцять років несе «Юність» мистецтво танцю до людей. У 1967-му колектив став лауреатом конкурсу самодіяльності педагогічних вузів республіки. В цьому ж році з першої зарубіжної поїздки до Туреччини привезли приз міжнародного конкурсу за самобутність постановки і хореографії. Наступного року прийшли подвійне свято: золота медаль на X Міжнародному фольклорному фестивалі у Бельгії, і поїздка, як переможців, на Гастролі в Париж. Василь Сильвестрович, як ніхто інший, знав, чого варті ці успіхи, ціною яких зусиль вони здобути. Слава понесла далі вісті про колектив. Гастролі в дружній Болгарії, святковий концерт у Києві, присвячений 50-річчю утворення Союзу РСР. Зовсім недавно за путівками ЦК ВЛКСМ у Югославії демонстрували свою майстерність. А за плечима — почуття відповідальності, бо ж іще раніше, 29 жовтня 1969 року, Президія Української Ради профспілок присвоїла ансамблю танцю почесне звання народного.

Перед відбуттям від нас не приховували напруженості становища на Кіпрі. В бюро молодіжного туризму танцюристи прослухали доповідь про життя на острові. Але ж не дарма наголосили нам, що ЕДОН — Єдина демократична організація молоді Кіпру — за п'ятнадцять років свого існування здобула незаперечний авторитет і на острові, і серед прогресивної громадськості світу. Василь Сильвестрович зауважив: «Треба довести знову, що ми цінимо дружбу з тими, хто прагне до світлних ідеалів миру і незалежності...».

Так і сталося. Постаючи комсомолу Країни Рад у міжнародному аеропорту Нікозії опинилися в обіймах працівників радянського посольства. Тепло привітала нас група молоді з ЕДОНу на чолі з генеральним секретарем Антоном Христодулом. «Гомерік кружес» — організація на зразок нашого «Супутника» (до речі, поїздку до Кіпру ансамблем «Юність» влаштувало бюро молодіжного туризму обкому ЛКСМ України) — надала делегації автобус. Влаштувати вирішили нас у тихому, невеликому місті Кіренії, за сорок миль від столиці.

Під'їжджаючи до околиць, заспівали «Катюшу». І хоч населення в Кіренії всього 16 тисяч, прийняло враження те, що тут не лише знали відому пісню, а й володіли російською мовою дехто з тих, що зустрічали. Виявилось, що серед них є і колишні випускники наших вузів.

Розташувались у двох готелях — «Ксенія» і «Ель Греко», мальовничих куточках поблизу моря. Ще ближче — плавальний басейн. Тут сталося перше непорозуміння. Хлопці з «Юності», щоб врятуватись від сорокаградусної спеки, швидше кинулись у воду. Працівники готелю озлило зауважили, що басейн — власність господаря Нізелі, а той, у свою чергу, гостинно дозволив купатися. Це стало приводом для вітків. Наступного дня влаштували першу репетицію у холі «Ксенія». Нам запропонували екскурсію у гірське селище Беталайя. Старовинні будівлі серед руїн. Розписи на стінах величезні сходинок історії. Колись владарювали тут асирійці, фараони Єгипту, згодом хрестоносці. Потім — завоювали Османські імперії. Так поселилися турки. Але стосунки між ними та греками (останні, до речі, складають

Над островом— сполох дзвонів

чотири п'яти частини всього населення Кіпру не виходили за рамки дрібних чвар. Шодо останнього конфлікту десятирічної давності треба насамперед констатувати, що стався він «з легкої руки» імперіалістів.

А згодом друзі вітали з днем народження Таню Урбановську. Для дівчини він запам'ятовується, безумовно, веселою і доброзичливою всіх учасників.

Ціле літо на острові немає дощів. Рослини бідні — олівкові зарослі, кедр, дозкола, скелі. Поля вже скошені — низкорослий овес, подекуди пшениця. І вічна проблема прісної води. Комбайни, легкові авто і віслики — власність фермерів Фамагусті, портового міста з 150-тисячним населенням, до якого привезла нас гірська, звивиста дорога. Виродок цілого світлового дня над головою — пекуче сонце і пронизливий тріск цикад, які замовкають лише вночі.

Підприємства дрібні — фермери біля запасів мергелю будують цементні заводи. Виростають маленькі фірми. Власники магазинів знуровою позирають на вулицю, чекаючи покупців. І лише тоді, коли з вікон нашого автобуса долинали пісні «Росія», «Журавлі», «Альоша», все піби ожило. Люди схоплювалися, вибігали на вулицю, жестиами виказували симпатію і зацікавленість. Так було всюди, де починався запальний танець чи легким птахом злітала наша пісня. На репетиції в готелі збиралися всі, хто проживав там.

Тому й не здивувало нас те, що на першій концерт, з яким виступили «Юність» на кофейній фабриці в Нікозії, прийшли сотні людей. Це при тій умові, що всього на підприємстві 120 робітників. Гостинність стала нашим супутником. Особливо запали до уваги слова, що їх вголосив інженер фабрики Нікос Атлетіс. Вони були дохідливими й зрозумілими кожному.

«Ісоруби», жартиливий танець «Бички» і грецький «Сіртакі» доводилося повторювати. Особливу симпатію і прихильність завоювали Валентин Варєцький, який одну з пісень виконував грецькою мовою, а разом з Надією Балашенко — українські ліричні пісні.

Після концерту едівці урочисто вишукувалися, з'явилися квіти, розмаїті букети глідолусів, гвоздик, троянд. Кожному з кіпріотів хотілося поговорити з нами, послухати. Нам вручали значки й сувеніри, потиснули руки й запросили всіх: приїжджайте ще, неодмінно.

А ще, подорожуючи далі, дізналися, що в місті Ларнака 96 процентів голосів на виборах до місцевого управління віддають комуністам. Контингент жителів тут переважно робітничий. Нас зустрічали ібон давніх знайомих, організували захоплюючу поїздку на катері, розповідали про свої життєві проблеми й труднощі.

Піднесеним спектаклем дружби став концерт-зустріч з трудівниками й молоддю селян Кіті, що поблизу Ларнаки. Погодилося біляшть із них — члени ЕДОНу та АКЕЛ. Прогресивної партії трудовою народом Кіпру. Саме тут відбувся перший страйк, де трудящі заявили про свої прагн. І приводно сприймалися намальовані молоддю дівчиною серп і молот, символи, які живуть — показувала вони жестиами — у неї в серці. А «Сіртакі» танцювали ансамблем не відчували втомі. Після танців з дівочим полегкістю неслися пісні, певно ж, від того, що їх слухали, тамуючи подих.

(Закінчення буде).

А. ДІГТЯР,
спецкор «Молодого комунара»,
Нікозія — Кіровоград.

Розповів про завдання полку, про роль комсортів в мобілізації бійців на успішне виконання бойових завдань. Виступили також начальник політвідділу полку гвардії майор Саєнко, офіцери Сергін, Калашніков та інші. Мені теж довелося виступити, попросили розповісти про досвід внутрікомсомольської роботи.

Відбулися комсомольські збори. Порядок денний: «Завдання комсомольців в майбутніх боях». Зробив коротку доповідь, розповів про завдання, які були поставлені перед нами на семінарі політпрацівників полку.

27 січня 1944 року. Просуваємося вперед. Куди не кинеш оком, скрізь вбиті німці, попівлена техніка. Не буде тепер ворогу жалю до повної нашої перемоги. Наступаємо. Але це дуже нелегко дається. Дороги ворог замінував, робить лісові завали, бомбардує, виводить на пряму наводку своїх «тигрів», «пантер» та інших «звірів». Але ми нестримні в ім'я Батьківщини від фашистів.

Бойовий дух, високу майстерність, героїзм в бою показують в ці дні всі гвардійці полку. Ось 350 дивізіон, який підтримує 399 стрілецьку дивізію. Полки дивізії мали завдання: паступати в напрямку крупного населеного пункту Великий Бір, обійти противника з флангу, тим самим допомігши частинам, які діяли на головному напрямку і які зустріли впертий біпир. Район дії являв собою заболочену, бездоріжжєву місцевість. Гвардійці дивізіону буквально на своїх плечах виносили бойові машини, щоб своєчасно підтримати вогневу міць дивізії. В критичний момент, коли автомобілі взагалі «відмовлялися» їхати, особовий склад протягом трьох діб на своїх плечах забезпечував боєприпасами вогневу позицію. Наші частини взяли міцно укріплений Великий Бір. В цьому районі гвардійці своїми залпами знищили близько 600 солдатів і офіцерів ворога, 16 гармат і 4 автомобілі. Нам дістались багаті трофеї.

(Продовження. Початок в номерах за 29 грудня 1974 р. та 4—18 січня ц. р.).

23 лютого 1944 року. Сьогодні свято — День Радянської Армії. Його відзначили мітингом, на якому виступив гвардії майор Саєнко. Для мене цей день — подвійне свято: Саєнко зачитав Указ про нагородження мене медаллю «За відвагу». Потім дав по сто грамів «наркомівських». Але не встигли навіть пустити їх у хід, як пролунала команда «До бою!». Дали два залпи, а потім повернулися у землянки, щоб пообідати.

Сьогодні одержав листи від рідних. Більше двох років була окупована моя рідна Кіровоградщина, і я нічого не знав про батьків, брата, сестру. На щастя — всі живі. А ось багатьох друзів-однокурсників, з якими розлучився після закінчення дев'ятого класу,

два залпи. Стомлені, майже дві доби не спали, бійці ледве-ледве тримаються на ногах. І лише висока свідомість, священний обов'язок додають воїнам сил, допомагають швидко заряджати бойові установки і вести вогонь. В нашому дивізіоні дві бойові установки вийшли з ладу. Одну з них позавчора притягнули на буксирі, інша з вогневої позиції прибула власним ходом, але на ній осколками бомб так понівечені спрямовуючі спарки, що гарматний майстер гвардії сержант Нетунаєв, оглянувши її, сказав: тут я безспасний, потрібні нові деталі. А вчора прямим влученням розбита ще одна бойова установка. Її відправили в Гомель. Два гвардійці поранені, решта рятувалися в глибоких траншеях і всі живі-здорові.

І. БРАТЧЕНКО

23 червня 1944 року. Закінчився період перепочинку. Одержали нові бойові машини, поповнилися автопарк транспортних машин. 19 червня залишилися затиснуті землянки біля села Давидовки і вийшли на передній край. Всю ніч працювали, готуючи укриття до бойових установок. Дивізіон повів новий командир гвардії капітан Кулик, який до цього очолював розвідку полка. Бойовий офіцер, славно воює. Це він довів і під Сталінградом, де був командиром вогневого взводу, і на Курській дузі. Енергійний, товариський, він користується серед особового складу заслуженим авторитетом і великою повагою. Комбатом призначили здібного офіцера гвардії лейтенанта Міняйла. Службист у крайшому розумінні цього слова. Віддає справи і добре знає її.

26 червня 1944 року. Все заплось — і дні, і ночі. Бої за боями — без кінця. Наступати почали 24 червня. Рапо-вранці почалася «симфонія війни». Прелюдію виконали наші «скатюші». Більше години стояв такий гуркіт, що здавалось, от-от провалиться земля.

(Далі буде).

Гвардійський дивізіон

які змінили ручку на автомат, уже немає в живих. Загинули в боях Іван Федеха, Петро Скляр, Іван Шевченко, Микола Соколов, Микола Паламарчука, Івана Метко-го, Анну Прокваз та інших фашисти відправили в рейх на каторжні роботи. Прокляті фашисти! Скільки горя, сліз, крові принесли вони на нашу землю. Але ми за все відплатимо їм сповна! Про це говорили сьогодні, в День Радянської Армії, наші гвардійці на мітингу, про це вчора говорили на комсомольських зборах дивізіону Іван Лапов, Михайло Малишев, Іван Малкін та інші. Не уникнути ворогу розплати, і чим більше він буде уприраси, тим більше його будемо бити, знищимо фашистську нечисть.

2 квітня 1944 року. Всі ці дні вели бої, маневрували, здійснювали марші, готували вогневі позиції. Укриття копали вночі: вдень не працювали, щоб не помітив противник. Повернулися з роботи на світанку. Відразу ж у бій. Дали

КВІТНИК В МАГАЗИНІ

Завітавши до магазину № 1 Кіровоградського міськпромпорту, ви обов'язково звернете увагу на квіти, які прикрашають вікна, прилавки, стіни. В магазині — як в оранжереї. Дехто з покупців затримується, щоб роздивитися рослини та одержати консультацію від «головного квітколюбця» Ніни Романівни Кононцевой. Це її ініціатива — вирощувати квіти. І тут їх налічується до сімдесяти видів! Комсомолки Н. Леонтьєва, Т. Ткач, Т. Воронкова, Н. Віток допомагають доглядати квіти і декоративно оздоблювати вітрину і прилавки магазину.

На фото: комсомолки біля вітрини.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

ЛЕКТОРІЙ В КІНОТЕАТРИ

Географічне товариство «Глобус» середньої школи № 30 міста Кіровограда прийняло рішення взяти шефство над кінотеатром «Мир».

З числа кращих членів товариства «Глобус» створено кінотеатр. Члени лекторію перед демонструванням дитячих фільмів в кінотеатрі виступають з короткими, але змістовними розповідями або науковими повідомлення-

ми про події, які розкриваються у фільмі.

Очолує кінотеатр дев'ятикласниця, комсомолка Наталія Борисенко.

Користуються авторитетом і пошаною в глядачів юні географи, комсомолки Микола Томило, Лариса Бердникова, Олександр Фісськов, Антоніна Литвиненко, Світлана Житня, Наталія Дахно, Юрій Волошко і інші.

Р. ДАЙДАКУЛОВ, позаштатний кореспондент «Молодого комунара», вчитель середньої школи № 30 м. Кіровоград.

„МАТЕМАТИКА“ — ЗВУЧИТЬ ГОРДО

Дуже помиляються ті, кому ця наука видається сухою й нецікавою. «Математика? Сирість... Знайди ідею рішення, а як її викласти, не так уже й важливо. Це не література». Напевно, не варто наводити якіхось аргументів проти цих легковажних тверджень. Ні про «гімнастику» розуму, ні про найкоротший шлях до логічності, послідовності мислення. Математика здобула право стояти вище від дрібних суперечок.

Мені хочеться розповісти просто про свій гурток, про тих, кого об'єднує одне велике уподобання — світ чисел і їх законів, хто знайшов у ньому задоволення. Три роки тому у колективі однодумців нас об'єднала вчителька Ніна Іванівна Рембіцька. Об'єктом допитливості стали завдання, які надходять із заочної математичної школи при Московському державному університеті.

Відтоді до сьогодні, щотижня, тепер уже дев'ятикласники, ми збираємося на свої засідання.

Завітаємо на одне із таких занять. Не чекайте, що вас вразять якісь падаючі прилади, механізми чи досліди. Заряддя математики традиційно прості: крейда, дошка, рука і думка, яка приводить усе це в дію. Але скільки нового, незвіданого, свіжого дарує цей «саркастичний» квартет!

Ось біля дошки Сергій Тимошин закінчує розв'язувати задачу. Здається незабаром має з'явитися правильне рішення. Але Ігор Кузьмич не згоджується з таким ходом думки. Після короткої суперечки все починається спочатку і в результаті — радість відкриття. Знайдено жорстке і надзвичайно красиве рішення. Скільки таких хвилин радості

годували заняття Віті Пестунову, Тоді Савицькому, Тані Смоленчук та іншим гуртківцям нашої 13 школи.

На своїх засіданнях ми знайомимося із новим матеріалом, не передбаченим шкільними підручниками. З допомогою Ніни Іванівни тільки за півріччя ми освоїли такі розділи математики, як «Графіки», «Послідовності», «Метод координат», «Функції та графіки». Про складність тем говорять самі назви.

Результати не забарилися. Вже через рік заняття в гуртку мені вдалося перемогти на обласній і бути учасником республіканської олімпіади математики у Львові. Наступного року ще більшого успіху досяг інший наш гуртківець — Сергій Тимошин. Він успішно подолав не тільки обласний і республіканський «бар'єри», але й з успіхом виступив на Всесоюзній олімпіаді в Єревані. Ного робота відзначена там третьою премією.

І цього року наші гуртківці готуються до нових змагань. Закінчилися шкільні олімпіади, попереду — районні, обласні, республіканські, всесоюзні. Але найголовніша приємність — попереду ще складніші невідкриті простори математики, бар'єри, подолання яких принесе нову радість перемоги.

В. ЗЕМЛЯНИЙ,
юнкор.

м. Кіровоград.

ХЛОП'ЯТА ВЧАТЬСЯ ЛІТАТИ

— Алло! Земля? Я — Марс! Прийміть радіограму: «Космічний корабель, пілотований нами, успішно здійснив посадку на березі невідомого озера. Вудки, які прихопили з собою — пригодилися. Наловили риби і варимо юшку. Встигли познайомитися із місцевими жителями. Цікавляться, як у нашій школі проходять тижні хімії, фізики, літератури і математики. Веземо зразки грун-тів, яблук і риби, чим поповнимо біологічний куточок. До зустрічі на радіохвилях в космічному просторі!»

Текст радіограми приймали проте не в центрі космічних польотів, а в фізкабінеті Сухоташинської середньої школи. Біля радіопередатника сидів білявий хлопчина. Поправив навушники, посміхнувся, передав відповідь:

— Алло, Марс! Я — Земля!.. Приземляється в домованому місці — під грушею біля старої школи. А через якийсь час до кімнати увійшли і самі «марсіани».

Читачеві неважко зрозуміти, що все це лише гра в космічні польоти. Допускаються до неї ті, хто навчився користуватися радіоапаратурою в фізико-технічному гуртку десятирічків.

Але ж чи тільки грою займаються гуртківці. Ось «земляни» і «марсіани» — в зборі. Починається наступний етап занять. Розділяються на групи, школярі із окремих частин монтують приймачі. Над схематичними десятикласники Петро Левченко, Володимир Бондаренко, дев'ятикласники Володимир Осадчук і Борис Вдовиченко.

Учень-четвертокласник під-

ходить до лічильної машини, об'ємною величиною в двох карбюраторів, аміака її в електромережу. Кілька логічних прийомів — і машина дає правильну відповідь.

Біля іншого «відгадувального» автомата з електромагнітним реле учень задумує два однозначних числа. Машина виконує довгу ланку арифметичних дій. Відповідь одержана правильно. Письмові обчислення на папері ще раз це підтвердили.

В обчислювальних машинах своя біографія. Вони удостоєні грамот Міністерства освіти Української РСР та Центрального Комітету Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України. А виготовили їх колишні випускники школи — Вячеслав Струк, Дмитро Бернський, Олександр Хмелівський, Володимир Хооростенко, Анатолій Бойченко.

Володимир Сугак, Віль Цимбалюк. Це — сьогоднішні інженери, офіцери-підводники, студенти вищих навчальних закладів, машинобудівники, трактористи, які вже самі керують операціями складних, з елементами кібернетики, машин. А Петро Крохмальний, Анатолій Корнійчук і Анатолій Рудківський, які вийшли із стін школи замірю про високе небо, стали пілотами.

І які б успіхи не випадали на життєву долю випускників, вони пишуть листи своєму наставникові, цікавляться виробами, що для них стали стартовою доріжкою в широкій світ науки.

Раз-по-раз у лабораторії

школи спалахує різнокольорове світло.

З передатчиків лунуть голоси:

— Юпітері! Як мене чути? Телеграму розшифрує з допомогою лічильної машини.

— До фотографування грун-тів, привезених із Марса, готові!

Різкий спалах фотокамери. Від того на короткі доли секунди просвітлюється подвір'я двоповерхової школи. Вчитель спостерігає за всім, що робиться, і своєю задумою ніби дає відповідь на найскладніші формули з фізики, хімії, математики і астрономії. І на інше, не менш важливе:

— Хлоп'ята вчать літати!

В. МЕЛЬНИЧУК, працівник Вільнянської районної газети «Ленінська зоря»

НАШ КРОК—В ШЕРЕНГАХ ПАТРІОТІВ

З 23 січня по 28 лютого—Всесоюзний місячник оборонно-масової роботи

З почуттям високої гордості за велич рідної Вітчизни сприймають радянські люди Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу. І юнаки та дівчата разом з усіма трудящими країни відповідають на подум'яні слова партії новим проявом трудової активності, вносячи свій гідний вклад у зміцнення могутності держави. Готуючись до 30-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні, радянські люди вбачають свій патріотичний обов'язок у гідній зустрічі цього свята, прагнуть ознаменувати його ще вищими досягненнями на трудовому фронті.

Удосконалюючи форми і методи роботи по військово-патріотичному вихованню молоді, комсомольські організації області разом з активістами ДТСААФ нині надають великого значення розгортанню соціалістичного змагання в оборонному товаристві. По-діловому вирішують питання оборонно-масової роботи дтсафівці Олександрії, Знам'янки, працівники морського та авіаційно-спортивного клубів Кіровограда, Бобринського аеромоторного клубу. Тут подбали про хорошу

технічну базу, серйозно поставилися до підбору кадрів. І майбутні воїни перед солдатською службою успішно оволодівають знаннями з військової справи. Заслужено на поширення досвід заслуженого тренера УРСР Леоніда Чорного, який з року в рік готує висококласних спортсменів-мотоциклістів. Його вихованці завжди серед призерів всесоюзних та республіканських змагань. Добре працюють технічні гуртки в Кіровоградському машинобудівному технікумі, де первинну організацію ДТСААФ очолює колишній офіцер-фронтовик С. В. Тапський. Тут перевиконані зобов'язання по підготовці спортсменів-розрядників з військово-технічних видів спорту, розширюються секції мотоциклістів, автомобілістів, стрільців.

А ось в багатьох первинних організаціях ДТСААФ Добровеличківського, Устимівського, Долинського, Кіровоградського районів військово-патріотичні заходи проводяться хіба що напередодні знаменних дат. Від Кіровоградського району, наприклад, торік в обласних змаганнях з військово-технічних видів

спорту команди не брали участі. Безвідповідально поставилися в цьому районі і до будівництва спортивних споруд за програмою комсомольсько-молодіжної трирічки. Було заплановано побудувати чотири тирі і обладнати 44 майданчики для складання нормативів комплексу ГПО. Та тут ввели в дію лише шість майданчиків. Тож не дивно, що на місцях було проведено лише поєдинки з фігурного водіння автомашин та змагання стрільців. Відсутня ініціатива в цьому напрямку і в кіровоградських організаціях комбінату «Кіровоградважбуд», заводу радіовиробів, м'ясокомбінату.

З метою дальшого розгортання пропаганди героїчних традицій Збройних Сил СРСР, роз'яснення всевітньо-історичного значення перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні та активізації оборонно-масової роботи Секретаріат ВЦРПС, Бюро ЦК ВЛКСМ і Бюро Президії ЦК ДТСААФ СРСР ухвалили провести з 23 січня по 28 лютого 1975 року традиційний Всесоюзний місячник оборонно-масової роботи, присвячений 57-ї річниці Радянської Армії і

Військово-Морського Флоту та 30-річчю Перемоги у минулій війні. За цей період комсомольські та дтсафівські активісти мають провести тематичні вечори, зустрічі молоді з ветеранами війни, воїнами армії і флоту, кінофестивалі, екскурсії до військових підрозділів, в музеї і кімнати бойової слави, влаштувати лекції і доповіді, бесіди про роль В. І. Леніна у створенні Радянських Збройних Сил, його заповіти по захисту соціалістичної Вітчизни, діяльність Комуністичної партії і Радянського уряду, рішення XXIV з'їзду КПРС щодо зміцнення обороноздатності нашої країни. Масовими мають бути походи молоді місцями боїв частин і з'єднань Радянської Армії і партизанів, воєнізовані ігри, агітаційні автомоторобіги.

Місячник оборонно-масової роботи сприятиме мобілізації трудящих на успішне виконання планів і завдань дев'ятої п'ятирічки, на активну участь у соціалістичному змаганні за дальше зміцнення економічної і оборонної могутності нашої країни.

Юнаки та дівчата під час місячника мають проявити максимум ініціативи, щоб ще раз довести, що вони справжні патріоти своєї Вітчизни, гідні спадкоємці слави своїх батьків.

В. ГОЛУБ,
завідуючий відділом спортивної та оборонно-масової роботи обкому ЛКСМУ.

ПРАПОР ФЕСТИВАЛЮ ПІДНЯТО

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

ли Невідомому солдатів в місті Кіровограді. Вони передають факел ветерану Великої Вітчизняної війни В. П. Ткачову. Разом з ним запалюють факел фестивалю ветеранів праці С. Д. Можаяєва, активні учасники художньої самодіяльності Л. Шербакова і О. Качанов. Спалахує головний факел фестивалю.

Поволі підіймається прапор, звучать Гімн Радянського Союзу і Української РСР. В небо злітають різноколірні сигнальні ракети. Радянські люди пам'ятають тих, хто віддав життя, щоб їх трудові будні світилися мирною, творчою звитягою. Ось і зараз, як тільки святковий стяг фестивалю влітає у барвисту веселку прапорів союзних республік, до гам'яників загнаним війнам з кошиками живих квітів рушила урочиста колона. В цей час чливе над селом хвилююча пісня Пашкевича «Степом — степом...». Лунають залпи салюту...

Урочисту частину свята закінчено. Присутні запрошуються на перегляд конкурсної програми колективів художньої самодіяльності колгоспу «Победа». Перед численними глядачами виступають їх улюблені аматори сцени: самодіяльний росій-

ський народний хор Клишівського сільського Будинку культури, Покровський хор російської пісні, танцюристи, читці, музиканти, співаки. Вражає висока майстерність аматорів сцени, ідейнохудожній рівень репертуару, чудові костюми колективів і окремих виконавців.

Фестиваль введено взяв старт і тепер крокує областю. Наступного дня його вогонь запалав у Маловісільському, Новоукраїнському, Улянівському районах. Він стане не лише звітом самодіяльних колективів області, а й перевіркою їх готовності з честю виконати повні накреслення партії в галузі культурного й естетичного виховання мас, до чого закликає нас Звернення

Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу.

Г. БОЙЧЕНКО,
старший методист обласного Будинку народної творчості.

ПРАВО ПІДНЯТИ ПРАПОР ФЕСТИВАЛЮ НАДАЄТЬСЯ ВЕТЕРАНУ ВІЙНИ І ПРАЦІ П. Т. КАЗНАЧЕВСЬКОМУ, КРАЩІЙ ДОЯРЦІ КОЛГОСПУ «ПОБЕДА» Т. С. ЧЕРКАСЕНКО, УЧАСНИКАМ ХУДОЖНЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ ТЕТЯНІ МАРКОВІ ТА МИКОЛІ ШАПОВАЛОВУ. (ФОТО ВГОРІ).

ВІСТУПАЄ ДІВОЧИЙ ВОКАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ «ВОЛОШКА» БЕРЕЖИНСЬКОГО СІЛЬСЬКОГО БУДИНКУ КУЛЬТУРИ. (КЕРІВНИК Л. ЗАПІСОЧНИЙ).

Фото
В. КОВПАКА.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

21

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 10.00 — А. Макайонек. «Трибунал». Вистава. (М). 11.50 — Новини. (К). 12.05 — Документальний фільм «Три весни Леніна». (К). 13.05 — Кольорове телебачення. Показові виступи учасників чемпіонату СРСР з фігурного катання. (К). 14.35 — Програма документальних фільмів. (М). 15.20 — «Дослідження Арктики». (М). 15.50 — «По рідній країні». (М). 16.20 — Концерт. (М). 17.00 — «Навука — сьогодні». (М). 17.30 — «Правофлангові колективні п'ятирічки». Передача П. (Запоріжжя). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Мультифільм. (М). 18.20 — Документальний фільм «Ленінський заклик». 18.40 — Кольорове телебачення. Концерт. (М). 19.10 — «Розповіді про Леніна». Художній фільм. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. «На вулиці Нежданової». (М). 22.40 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з хокею: «Крила Рад» — «Динамо». (Рига). 23.15 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — А. Макайонек. «Трибунал». Фільм-спектакль. (М). 11.50 — Новини. (К). 12.05 — Документальний фільм «Три весни Леніна». (К). 13.05 — Кольорове телебачення. Показові виступи учасників чемпіонату СРСР з фігурного катання. (К). 16.45 — Репортаж з музео В. І. Леніна. (Львів). 17.05 — Концерт симфонічної музики. (К). 17.30 — Кольорове телебачення. «Майстри мистецтва — дітям». Заслужений артист РРФСР П. Шалінов читає твори В. Маяковського. (М). 18.00 — Для школярів. «Сурмач». (К). 18.30 — «Орбіта дружби». (Донецьк). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — «Пісні соціалістичної Грузії». (Дніпропетровськ). 20.10 — «Телешола механізатора». (К). 20.40 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Ленін у Жовті». (К). 23.10 — Вечірні новини. (К).

22 СЕРЕДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Тові, юністи». Всесоюзний конкурс шкільних творів. (М). 10.20 — Тележурнал «Прогрес». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 16.55 — «Іскорка». Телеклуб жовтень. (Донецьк). 17.30 — «Правофлангові колективні п'ятирічки». Передача П. (Запоріжжя). 18.00 — «За накресленнями XXIV з'їзду КПРС». «Вчаться трудитися села». (Кіровоград). 18.15 — Кольорове телебачення. «9-та студія». (М). 19.00 — Чемпіонат СРСР з хокею: «Хімік» (Воскресенський) — ЦСКА. В перерві — «День за днем». (Кіровоград). 21.15 — Програма «Час». (М). 21.45 — Кольорове телебачення. «Наші сусіди». (М). 22.35 — «Снігає народний артист Естонської РСР М. Войтес». (М). 23.05 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.25 — Новини. (К). 11.40 — «Шкільний екран». Історія для учнів 9 класу. (К). 12.20 — Художній фільм «Ленін у Жовті». (К). 14.30 — Кольорове телебачення. Телевізійний фільм «Наш час». (М). 14.45 — «Суспільствознавство». (М). 15.15 — Художній фільм «Покоління переможців». (М). 17.00 — «Людина і закон». (М). 17.30 — Кольорове телебачення. Вистава Буратіно. (М). 18.00 — Фільм-концерт. (К). 18.30 — «Заклине слово партії». (К). 18.45 — Реклама, оголошення. (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — «При світлі соціалізму». Літературний театр. (К). 20.30 — «На добраніч, діти!». (К). 20.45 — Фільм-концерт «Дівергенція». (К). 21.15 — Програма «Час». (М). 21.45 — Художній фільм «Блопеносець «Потомкін». (К). 22.50 — Вечірні новини. (К).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Олександрійське міське професійно-технічне училище № 5

оголошує набір учнів

із числа осіб демобілізованих із лав Радянської Армії на спеціальності:

монтажників-мулярів; столярів будівельних.

Строк навчання — 10 місяців. Учніям виплачується стипендія в розмірі 75 карбованців на місяць.

При училищі є гуртожиток, їдальня з триразовим харчуванням.

Початок занять в міру комплектування навчальних груп.

Для вступу в училище необхідно подати такі документи: заяву на ім'я директора, автобіографію, довідку з місця проживання, 4 фотокартки розміром 3x4 см, характеристику, свідоцтво про освіту, паспорт і військовий квиток (пред'являється особисто).

Адреса училища: Кіровоградська область, м. Олександрія, селище Димитрова, вул. Трудрезерві, 23.

ДИРЕКЦІЯ.